

POSTANOWIENIE

Dnia 30 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska

SSN Eugeniusz Wildowicz (sprawozdawca)

w sprawie J. K.

oskarżonego z art. 165 § 2 k.k. z 1969 r. w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. 2007 r., Nr 63, poz. 424 t. jedn. ze zm.)

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 lipca 2014 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w R.,

z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

postanowił

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2014 r., sygn. akt II K [...], Sąd Rejonowy w R. zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy J. K. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C.. W uzasadnieniu wniosku wskazano, że oskarżony nie stawiał się na posiedzenie usprawiedliwiając swoje niestawiennictwo złym stanem zdrowia potwierdzonym zaświadczeniem wydanym przez lekarza sądowego. Z opinii biegłego lekarza kardiologa, z której dowód dopuszczono celem zweryfikowania możliwości stawiennictwa oskarżonego przed sądem, wynika, że

cierpi on na liczne schorzenia (m. in. niestabilna choroba niedokrwienna serca, nadciśnienie tętnicze, choroba Parkinsona). Powyższe, jak i ogólny stan zdrowia oskarżonego nie pozwalają mu na branie udziału w postępowaniu karnym toczącym się przed znacznie oddalonym Sądem Rejonowym w R.. Może on natomiast brać udział w rozprawach w sądzie miejscowo właściwym ze względu na swoje miejsce zamieszkania, a mianowicie w Sądzie Rejonowym w C.. Oskarżony zamieszkuje bowiem w położonej w pobliżu miejscowości U., powiat [...]. W przekonaniu wnioskującego Sądu, dobro wymiaru sprawiedliwości, wyrażające się w możliwości sprawnego rozpoznania sprawy, a przy tym bez zagrożenia dla zdrowia i życia oskarżonego, przemawia za przekazaniem sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w C..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wypada zauważyć, że pojęcie „dobro wymiaru sprawiedliwości”, którym ustawodawca posługuje się w art. 37 k.p.k. ma charakter ocenny. W orzecznictwie utrwalił się pogląd, iż dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi niż sąd właściwy między innymi, gdy istnieje potrzeba doprowadzenia do przeprowadzenia procesu, który okazuje się mało realny bez odejścia od zasady właściwości miejscowej sądu. W interesie wymiaru sprawiedliwości leży bowiem przede wszystkim możliwie szybkie rozpoznanie sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26 stycznia 2005 r., III KO 48/04; z 19 lutego 2014 r., II KO 5/14; z 12 lutego 2014 r., V KO 1/14).

Z taką sytuacją mamy do czynienia w sprawie niniejszej. Stan zdrowia oskarżonego, który – jak wynika z opinii biegłego – cierpi między innymi na liczne schorzenia kardiologiczne (przewlekła, okresowo niestabilna choroba niedokrwienna serca, nadciśnienie tętnicze z przerostem mięśnia sercowego, utrwalone migotanie przedsionków), niewątpliwie utrudnia mu przybycie do odległego o ponad 300 km R. i nie pozwala na branie udziału w postępowaniu karnym przed miejscowym Sądem Rejonowym. Nic nie wskazuje również na to, aby stan zdrowia oskarżonego miał ulec poprawie. Jednocześnie nie stoi on na przeszkodzie udziałowi oskarżonego w postępowaniu przed sądem położonym w pobliżu miejsca jego zamieszkania. Należało przeto przyjąć, że względ

na potrzebę sprawnego przeprowadzenia postępowania w sprawie jest dostateczną i wystarczającą przesłanką do przekazania jej do rozpoznania sądowi równorzędnemu właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania oskarżonego.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w C..

[aw]